

[Iver Poulsen.]

tægtsudligning og den almindelige velstandsstigning. Det må da være klart, at det, der var nødvendigt og berettiget for 70 år siden, da fattigdom og armod var dagligdags ting, ikke kan være berettiget i dag. Der er vist ingen, som vil påstå, at det, der præger det danske samfund, netop er fattigdom og armod. Derfor ønsker vi folkepensionen overført fra understøttelsesprincippet til forsikringsprincippet, og her er vi ved et emne, jeg gerne vil berøre lidt nærmere.

Der er jo blevet skudt ret hårdt på regeringen i anledning af den situation, vi er ude i i dag; men der er et gammelt ord, der siger, at man kan også skyldes skarn for uret, og man skal være varsom med at øve uret. Derfor tror jeg, det kan være helt fornuftigt, at vi ser lidt tilbage på, hvad der skete i 1956, da man gennemførte den folkepensionsordning, vi har i dag, på forsørgs- og understøttelsesbasis. Da udtalte det daværende medlem af tinget professor Thorkil Kristensen, at hvis man gennemførte en folkepensionsordning efter det princip, fjernede man det vigtigste incitament for den private opsparing, nemlig ønsket om selv at sikre sig en lille smule til sin alderdom. Professor Thorkil Kristensen udtalte dengang, at det ville sætte sig spor i den private opsparing. I dag kan vi vist alle se, at Thorkil Kristensen havde ret; netop det, at man gennemførte denne form for alderdomsforsorg, har sat sig spor, hvad angår den private opsparing.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup sagde, at de uafhængige ikke havde formået at tegne et klart billede af partiet; hvis vi nu ikke har formået det, er det i hvert fald rigtigt, at regeringen har formået at tegne et klart billede af sig selv som en fagforeningsregering.

Vi stod over for et forslag om at ophøje et mæglingforslag til lov; det oprindelig fremsatte mæglingforslag var anbefalet af begge arbejdsmarkedets parter, blev sendt ud til urafstemning og med tydeligt flertal godkendt af arbejdsgiverne, men med et meget lille flertal forkastet af arbejderne. Det er notorisk, at urafstemningen blev foretaget i mange tilfælde under hensynsløs tilsidesættelse af loven om mægling i arbejdsstridigheder, og det er notorisk, at oplysningen om, hvad der stemtes om,

var så ufuldstændig og så vildledende, at selv et blad som Aktuelt har kritiseret den måde, afstemningen foregik på, og har påstået, at hvis afstemningsreglerne var blevet fulgt og de oplysninger, som forligsmandsloven forudsætter, var blevet givet arbejderne, så er det notorisk, at mange nejstemmer ville være blevet til ja-stemmer.

En sådan afstemning, som er foretaget under tilsidesættelse af gældende dansk lov, bøjer regering og folketing sig for; de tager til efterretning og ser på, at landet bliver kastet ud i en kostbar og meningsløs arbejdskonflikt, indtil der bliver udarbejdet et nyt mæglingforslag med den højtærede statsminister som mæglingmand, et forslag, som betød, at de, der i første omgang sagde nej, fik presset et lønkrav igennem, som de, der havde forhandlet sig til rette og sagt ja, ikke opnåede.

Da vi i sin tid drøftede sagen, udtalte det ærede medlem hr. Erik Eriksen og jeg os ganske klart i den retning, at hvis dette nye mæglingforslag ophøjedes til lov, ville de grupper, som havde godkendt det oprindelige forslag, blive utilfredse, og at vi måtte forudse en række ulovlige strejker. De er allerede godt begyndt.

Når regering og folketing vil modtage en sådan afstemning og lade den være afgørende for, om landet skal kastes ud i en kostbar og meningsløs arbejdskonflikt, så tror jeg mange mener, at der er grund til at spørge, om der skal være én lov, der gælder for fagforbund, og en anden, der gælder for almindelige mennesker. Tænk, hvad der sker en skatteyder, hvis han f. eks. viser bare en lille smule uagtsomhed, for slet ikke at tale om grov uagtsomhed eller tilsidesættelse af skattelovgivningens bestemmelser; det bliver der ikke taget lemfældigt på, det bliver der taget hårdt på. Jeg skal ikke forsvare de mennesker, som tilsidesætter skattelovene, aldeles ikke, men en sammenligning her synes i hvert fald mig meget illustrerende.

Når landets trafikminister forhandler med sømændenes organisationer og med transportarbejdernes organisationer om vilkårene for, at statens skibe må sejle, ja, så kan jeg ikke give et klarere svar på det, end det ærede medlem hr. Baunsgaard har gjort i Jyllands-Posten: det er galt, når landets trafikminister gør den slags ting. Han burde